

Szerkesztőség és kiadóhivatal V. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

UJ FOLYAM. X. KÖTET.

22. SZÁM.

BUDAPEST, 1890. NOVEMBER 30.

Bécsi rongy.

Handlé! s jön Bécsnek minden pereputtya
Zsibvásárt ütnek ócska holmival,
Divatja mult ruhának ez az útja,
S a cifra rongy mi rajtunk Bécsre vall,
Oh, jertek, jertek! jó vásárt csináltok,
Hálóba megy mindenki mint a ponty!
Mit Bécsben vetnek le az uraságok,
Elkél minálunk minden — bécsi rongy!

Handlé! s rohan a budapesti czivis,
Hogy jusson mindnek; oh, van bőviben;
Tied ma Bécs a pénz, a zseb, s a sziv is
És rongyaidd vásároljuk hiven.
Szapáry gróf az első, a kit láttok,
Elöl reform és hátul — régi konty!
Mit Bécsben vetnek le az uraságok,
Elkél minálunk minden bécsi rongy!

Handlé! Handlé! úgy biztat e kiáltás,
Hová leszünk, ha ti nem jöttök el?
Elhordja pénzünk — ha ti nem — talán más,
Mert budapesti holmi ugy se kell.
Tán egykor; de a viszonyok ma mások,
Ma bécsi rongyot hord minden poronty,
S mit Bécsben vetnek le az uraságok,
Elkél minálunk minden bécsi rongy!

Handlé! oh jertek, várunk már valóban,
Mert itt a hó és kéne holmi lom,
S ügyeljete e zordon fagyban, hóban
Hogy baj ne érjen most a rosz uton.
Bár útközben a Lajtába fulnátok!
(Oh jaj! bolond száj ilyeneket ne mondj!)
Mit Bécsben vetnek le az uraságok,
Szivesen látott itt a — bécsi rongy!

Virág Béla.

Az erényes.

(Vége.)

— U-u-ügy? szolt Tarhonyai, — más szóval ez azt jelenti, hogy mi egyelőre még böftököt eszünk, Ágneskával edelgünk, jó borokat iszunk s mindezt cselekedve azt fogjuk prédikálni, hogy az ezen élvezetekről való lemondásban van letéve az emberiség boldogsága. Értem. Tehát akkor miben fog állni az anti-egoisták virtusa, önzetlensége? Talán minden vasárnap megkorbácsoljátok magatokat? Máskülönben bolondság jön ki a dolgotokból. Az első-fokú anti-egoista így szol az egoistához: «Fiatal ember, látja, én böftököt eszem, de higgye el nekem, hogy habár ez az étel igen izletes és tápláló, mégis undorító az, ha elképzeljük, hogy le kellett miatta vágni az ökröt. Hiszen ez a legerőszakosabb viviszekció! Kivánjon ön nekem jó étvágyat, de maga ebédeljen csak füvet: ezt követelik a mi egyletünk eszméi, s ezennel felszólítom önt, hogy lépjen be a mi egyletünkbe. — A fiatal ember — hacsak nem tökéletes idióta — rögtön azt fogja kérdezni, hogy «hát akkor aztán majd én is ehetek böftököt?» s te kénytelen leszel neki is azt felelni, a mit az inént nekem felettél, hogy a mi czélunk most még csak ideális és győzelmünk a jövőé. Erre aztán az egylet új tagja szintén hús edellett parancsol magának ebédre. Vagy nem úgy van?

— A példalózás még nem bizonyíték, — felelt haragosan Cserrentő Lajos, — a nagy eszméket akármelyik ostoba ember nevetségessé teheti.

— Én meg azt mondom, hogy akármelyik ostoba ember kitalálhat ilyen «nagy eszméket». Mert tényleg a te egész programmod elcsépeelt dolgok öszszesége.

— Ugyan miért? — kérde Cserrentő.

— Mert az! Ti a ti programmotokban nem meritek elvenni azt tőlem, a mi nekem tetszik, még ha olyan kannibalizmus is az.

— Ez idővel mind megváltozik. De te már ulságig mégy.

— Ezt neked, mint anti-egoistának csendes béketűrőssel kell vened. Pedig ni! már mérgeledöl. Süsd meg az anti-egoizmusodat, ha minduntalan kiesel belőle.

— No, Tarhonyai ur, elég legyen mára!

— Jól van, Cserrentő ur. Aláz-szolgája. Jó étvágyat a *tiszai kecskéhez!*

IV.

Cserrentő Lajos mérgesen nézett «barátja» után.

— Ide többet be nem teszi a lábát! — mondá, de csak magában, már akkor tudván, hogy ez a határozata nem komoly.

A Tarhonyai nyers kritikája egészen felkavarta a Cserrentő véréit és anti-egoisztikus programját s ő komolyan kezdte analizálni a maga tetteit, életmódját, még pedig az egoizmus szempontjából. Az eredmény a következő monológban fejeződött ki:

— Be kell vallanom, hogy túlságosan sok húst eszem. Legelső dolog, hogy a hús-ételeket hal-ételekkel pótoljuk. A csuka, harcsa, keszeg — mind jó étel, ha jól megcsinálják. Hát még a fogas! Tatárszószzsal! Persze, a hal is állat, de erről majd ráérek akkor gondolkozni, ha az egylet második fokára léptetnek elő. Ejnye! Meg kellene kérdezni, hogy milyen jelvényeket viselnek az egylet különféle fokú tagjai? Például kék rozetta a gomblyukban, vagy egy csillag a nyakba akasztva. Ejha! Ha van Szent-Lázár-rendjel, miért ne lehetne anti-egoista-rendjel is? Különösen Franciaországban, a hol úgy szeretik a jelvényeket! — Nos, tehát a hal-evés kérdését egész jó lelki-ismerettel akkorára hagyhatom, ha majd a második fokba léptetnek elő. Akkor majd úgy intézkedem, hogy halat is csak minden héten egyszer adjanak fel az asztalra.

A mindennapos hús-étel már régebben is bántotta az én jobb érzésemet, mintha csak előre sejtettem volna, hogy egyszer az anti-egoista-egylet tagja leszek. Persze, az állat-vedő egyletből kilépek, mert mit nekem ilyen szükkörű egylet, mikor én annak a mindent felölelő nantési egyletnek a tagja lehetek! Hanem itt van még az Ágnes-kérdés. Az igazat megvallva: Ágnes erkölcstelen egy személy. Gyereket szült, azt kiadta dajkaságba s folytatja a víg életet tovább! Pedig körülbelül harmincz éves. A ház rendbentartásának érdekében, de az anti-egoisztikus eszmék érdekében is, legjobb cselekszem, hogy ha a fiatal Kobak Mariskát veszem ide. Az még csak tizenhét éves, csak nem régen jött ki a mi árva-intézetünkből s ugyanazért még szüksége van tapasztalatokra és jó tanácsokra. S a fiatalok sokkal készségesebbek a szolgálatban. A mi pedig az árva-házat illeti, (jó, hogy eszembe jut), ott rögtön behozatom a hús-eledelektől való tartózkodást. Mindjárt a legközelebbi igazgatói gyűlésen betérjesztem az iránti indítványomat. Ha elfogadják, rögtön jelentést teszek róla Nantésban, hadd lássák ott, hogy új tag létemre milyen erélylyel propagálom az egylet eszméit. Aztán már hogyan fogadnák el? a kosztolás sokkal olcsóbbá fog kerülni.

Rátérvén ilyen módon az anti-egoizmus útjára, Cserrentő újra elkezdte várni, hogy mikor jön már hozzá Tarhonyai?

Nem is késett az sokáig.

— No, te anti-egoista. hát még mindig haragszol?

— Ne tréfálj, kedves barátom, — felelt a nantési egylet ujjoncza érzékenyen. — Legyünk igazán jó barátokká s ne czivakodjunk. Legyünk erényesek, kedves Tarhonyaim.

— Legyünk erényesek, kedves Cserrentőm, de csak abban az értelemben, a hogy én a te programmot egy latin szentencia szerint felfogom.

— Miféle latin szentencia?

— Catus amat pisces, sed non vult tingere plan-tos: szereti a macska a halat, de nem akarja be-nedvesíteni a talpát.

-- Hát megértettél te engemet, Tarhonyai?

— Hogyne értettelek volna meg? Hiszen tudod, hogy — apáink is jól ismerték egymást.

— De kérek, minek ezt emlegetni?

— Azért, édes barátom, hogy soha se feledjük: milyen alapokon nyugszik a mi erényességünk.

Egy óra múlva Tarhonyai kijött az ő barátja házából s megállva és visszanezve, nagyot köpött. Cserrentő halványan állt az ablaknál és öklével fenyegette Tarhonyait.

Ah, uraim, uraim! legyünk erényesek!

Iksz.

Két halott.

Lassan, búsan gördül véle
Czifra, büszke gyászkocsi,
Ó de nem fog sírhalmára
Senki sirva — omlani!
Nem fog szülő, hű nő, árva,
Se jó barát... senkise,
Pedig, mondják, életében
Meg volt néki — mindene.

Gyalog viszik jó emberek
Végső útra résztvevön,
S ó hány szív fog felzokogni
Érte kinn a temetön!
Ott a szülők, hű nő, árvák,
Nem hiányzik senkise...
Pedig, mondják, életében
Nem volt néki — semmije!

Haan Béla.

Élhetetlen.

Élt egyszer egy koldús költő,
Ki dalolt vón' nála szebbem?
S a résztvevő jó emberek
Úgy hitták hogy — élhetetlen.

Nem is soká tudott élni,
Most már régen hant alatt van,
S a résztvevő jó emberek
Úgy híjják hogy — halhatatlan!

Haan Béla.

Az esküszegő.

Az esküt megszegéd, megcsaltad őt.
Igy elmaradt megint az esküvőd,
S mert mindig esküszöl és megszeged,
Már senki meg nem esküszik veled.

Teveli Mihály.

Gyomor!

— No, Mazari György koma, hát hova siet? Aha! most aztán rosszul van úgy-e? megnyerni megnyerte a fogadást, megette a három kiló kolbászt, de bezeg most aztán rosszul érzi magát tőle, úgy-e?

— Nem biz' én, Csurgó komám, de sietnem kell, mer' a feleségem vár a vacsorával, osztán ha késő jövök, megteszi, hogy nem hágy egy vellára valót se, pedig épen disztó-pörkölt van.

Szerencse.

Háziasszony. Nos, Marcsai úr, mit szól a Gerebenyiné énekéhez?
Marcsai. Nekem pompásan énekel, különben még megújráznák.

Tájékozás.

— Két diák dialógus . —

— Ugyan kedves kollegám, merre van az egyetemi könyvtár?

— A barátok terén.

— Hát az hol van?

— Tudod, hol van az Atheneum?

— Nem én.

— Hát a hazai takarékpénztárat tudod?

— Ugyan honnan tudnám?

— De az Eggenberger-könyvkereskedést csak tudod?

— Nem én.

— No hát a «Központi kávéházat» csak tudod?

— Már hogyné tudnám.

— Hát a mellett van az egyetemi könyvtár.

Muki.

A mikor még fiatal volt,
Deli, szálás, nyalka,
Büszke, nemes homlokát be
Dús haja árnyalta.
És mivelhogy gavallér volt
Teli pénztárczája, —
Annyi volt a szeretője,
Mint a — hajaszála.

Am az idő halad-fordul,
Mukiból is vén lett,
Feje kopasz, haja nincsen,
Izma, tagja vénhedt.
Elhagyták mind, kivált mikor
Szegény lett belőle, —
S most annyi a hajaszála
Mint a — szeretője!

Erdélyi Zoltán.

Ki tudja.

Csüngött már földi szem ily lánykán?
Milyen szép vagy szerelmes lánykám:
Ki tudná azt megmondani!

Van ily angyal a földnek hátán?
Milyen jó vagy szerelmes lánykám:
Ki tudná azt megmondani!

A ki legyőzne, van oly sátán?
Milyen hü vagy szerelmes lánykám:
Ki tudná azt megmondani!

Haan Béla.

Poste-restante.

Egyik nagyobb napilapban egy alkalommal a következő apró hirdetés volt olvasható:

«Egy csinos fiatal asszony, a ki most nem rég vált el férjétől «ismeretsége óhajt kötni ezen, a már nem szokatlan úton egy intelligens úrral. Levél poste-restante «Gyöngyvirág» kéretik».

Akadtak elegendő kalandvágyók, a kik siettek is szívüket a «Gyöngyvirág» szó alatt poste-restante küldendő levélben kiönteni. És «ő» a «Gyöngyvirág», harmadnap a kis hirdetés kinyomatása után elment a postára megnézni, hogy milyen eredményt hozott az a kis hirdetés? Félénken, mint az első kísérletnél lenni szokott, ment az ablakhoz, a hol a leveleket kiadják és halkán kérdezte meg az ott levő hivatalnokot:

— Nem jött kérem «Gyöngyvirág»-nak levél?

A hivatalnok szemügyre vette a lefátyolozott hölgyet, dörmögött valamit a foga között, a mi aligha lehetett tetszés-nyilvánítás, odament az állványhoz, a hol a levelek már rendezve voltak, hogy kikeresse és átadja a kérőnek az érkezett 8—9 levelet.

Gyöngyvirág örömtől sugárzó arccal és dobogó szívvel sietett haza, alig várta már, hogy a leveleket felbonthassa és a mint mindenben keresztül esik az ember, ő is szerencsésen végigtanulmányozta mind a nyolcz levelet.

Oh! milyen kellemes és különös érzés az, midőn az ember nyolcz levelet kap nyolcz ismeretlentől, a kik őt már előre látatlanul is imádják. A levelek teli vannak a legfinomabb udvariassággal, a legválogatottabb irányban írva, melyekben az író lehozta a földre a mennyországot, minden csillagát az égnek, csak hogy megnyerje az «ő» szívét.

Gyöngyvirág azonban nem adott előnyt sem a verseknek, mert ilyenek is voltak, sem pedig a hosszúság, mindenfelét ígérő kiczífrázott mondatokkal tele irt leveleknek. Az a levél, a melyik az ő szívét bevette és a melyikbe teljes bizodalmit helyezte, ebből a pár szóból állott:

«Égek a vágytól a Gyöngyvirágot látni, leszakítani és keblemre tűzni» «Napraforgó».

Ez valami olyan különös volt Gyöngyvirág előtt, hogy valaki magát 12 szóval olyan elmésen és udvariasan tudja kifejezni és azért szemelte ki a nyolcz közül, mint a kivel ismeretséget fog kötni. Irt neki választ, szintén poste-restante, a mely így hangzik:

«Igyekezni fogok minden tettem által odajutni, hogy én legyek az Ön napja és tőlem sohase fordulhasson el».

«Gyöngyvirág».

Volt pedig ez a Gyöngyvirág, mint a hogyan a postahivatalnok morgásából sejtethjük, egy élte javán túl lévő menyecske úgy a 40-es években. Barna haja mindenféle kenőcsök által védve az ősüléstől és arca erősen kifestve. Egy nő, a ki már nem volt fiatal és mégis tetszeni akart és mint az ilyen nők lenni szoktak, a családi körben kiállhatatlan modorú, a mi miatt férje el is vált tőle.

A férfi pedig, a ki mint Napraforgó irt levelet, 50-es évekre járó, mamlasz modorú és ősülni kezdő Don Juan-t játszó özvegy ember vagy agglegény lehetett.

Napraforgó örült annak, hogy Gyöngyvirág őtet válasza méltatta és a levél vétele utáni nap sietett a megkezdett levelezést folytatni.

Állott pedig a folytatott levelezés a következő két levélből:

Kedves Gyöngyvirág!

Oh mily kellemesen hatott reám a kegyed levele. Én, a ki sok éveken át kinlódtam a házasság járma alatt, most, midőn elváltam Hárpiaimtól, szabadon lélegezve kerestem egy kis boldogító szerelmet, mely a kinlódást gyönyörrel váltsa fel. Azt hiszem ezt most megtelelem az én Gyöngyvirágom oldalán. Irjon, hogy mikor és hol találkozhatnánk. A viszontlátásig.

Napraforgó.

Szeretett Napraforgó!

Csütörtökön egész napra meg vagyok híva egy barátimhoz Rákosfalvára. Hogy estére ne kellessem egyedül hazamennem, kijöhetne elébem az indóházhoz. A hét óra harmincz percz vonattal megyek haza. Kék barna-csikos világos ruhám lesz az ismertető. Addig is a maga egyetlen «Gyöngyvirág»-ja.

Hogy milyen gyönyört szerzett Napraforgónak ez a levél, azt el lehet képzelni. Óhaja teljesülni fog és a mit remélt, közelgőben van. Lesz része most már mámorító édes szerelemben.

A vonatok a főváros és Czinkota között óránként közlekednek és Rákosfalva az a hely, a hol a két pontból kiinduló vonatok találkoznak.

Hét óra harmincz percz volt. A fővárosból érkező vonatot már látni lehetett. Gyöngyvirág dobogó szívvel várta a jelzett ruhában Napraforgót, és Napraforgó szintén dobogó szívvel állt a kocsijában, hogy minél előbb leszállhasson és az ő Gyöngyvirágjához siessen.

A vonat megáll. Egyedül Napraforgó száll ki, a mint meglátja a rája váró Gyöngyvirágot, lába megcsuszik, szédülés veszi elő és hanyatt vágódik a pályatesten. Mindjárt segítségére siettek és beviszik a váróterembe ápolni. A fővárosból jövő vonat elment és az oda visszatérőre felszállt Gyöngyvirág a nélkül, hogy szerelmének új tárgya iránt tovább is érdeklődött volna.

*

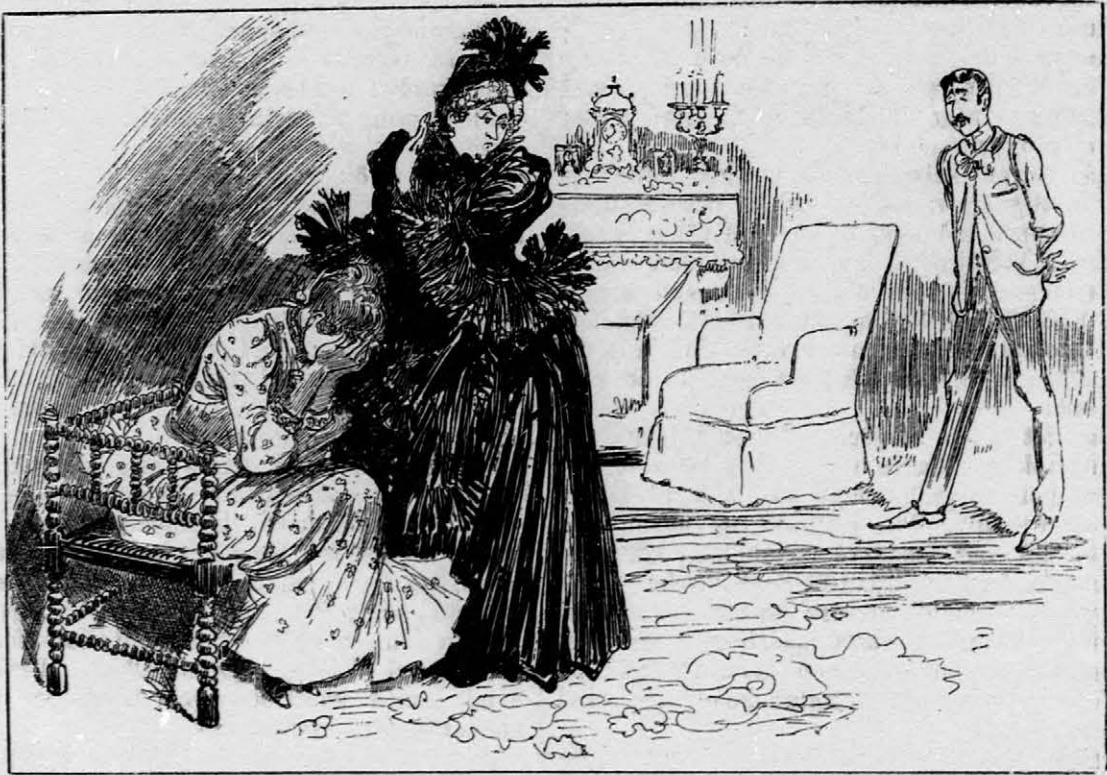
Napraforgó Mayer János fővárosi nagykereskedő volt; Gyöngyvirág pedig volt neje, az a Hárpia, a kitől nem rég elvált.

Styx Jankó.

Ez is multság?

Meghalt a V...i kanász felesége. Mikor kiviszik a koporsót az udvarra, hogy a pap elénekelje, ráborul a megholt nevelő anyja és nagyon sír. A jámbor ismerősök oda mennek vigasztalni, mire a kanász zokogva közbeszól: «Ne bántsák, hadd mulassa ki magát».

Mézes hetekben.

Anyós. Jaj, forgós-adta, teremtette, még csak az első hetekben vagytok s máris közbe kell lépnem.....
Vöm-uram, gondolja meg, hogy mi lesz itt egy-két hónap múlva?

Vő. Oh, istenem elgondolni is borzadok!...

A méltóságos úrnál.

On egészen meglepett engem.

Én már hallottam Sarasatot,

hallottam Hubayt,

de ennyit izzadni még senkit se láttam.

Mis-más

— De édesem, miért jöss hozzám olyan ritkán?
 = Azért kedvesem, mert te olyan sűrűn jársz én
 hozzám.

— Én nem értem, mi kifogásod van Lemes Kálmán
 ellen, — az oly derék, jőraivaló, nemes ember!
 = Ah! pénzért ma már akárki nemes lehet.

Hogy ismeri!

— De hát ha azalatt a nagyságos úr haza talál jönni, mit mondjak neki?

— Tudod mit? azt mondd neki, hogy itthon vagyok. Akkor bizonyosan sarkon fordul, s visszamegy a kasszinóba.

A hozomány.

Mama. Ilonka... hogy ha a fiatal ember szóba hozza a hozományt, hát — évenként ezer forint... meg hogy a papa guta-ütésre hajlandó...

A nyelvtudomány legujabb vívmányai.

Tanár. Mint minden tudomány, úgy a nyelv-tudomány is halad. Lássuk ma a szó-tant a legujabb nyelvtudományi rendszer szerint. Daru Károly, mondjon nekem néhány «fő»-nevet.

Daru. Pénz — asszony — katona — Manlicher-puska — rendjel — humbug.

Tanár. Jól van. No mostan, Saru Pál, mondjon ön néhány «tulajdon»-nevet!

Saru. Dominium — négy emeletes ház — részvény.

Tanár. Helyes. No, Czipár Lajos, egykét «mellék»-nevet.

Czipár. Értelem — ész — erény — becsület.

Tanár. Jól van! Vikár: van-e a magyar nyelvnek «nem»-szócskája?

Vikár. Igenis van: Bak — tehén — fiú — leány.

Tanár. Csavai József: halljunk most néhány «kötő»-szót!

Csavai. Madzag — pántlika — spárga — zsinór.

Tanár. Még felhozhatta volna a strimfli-kötőt, a midert... Vahanya Pál, említsen néhány «indulat»-szót.

Vahanya. Fuceses! — Fuss vagy fizess!

Tanár. Egy «gyűjtő»-nevet.

Vahanya. Koldulás.

Tanár. Hát egy «szám»-nevet, Gulás Kálmán?

Gulás. Deficizt.

Tanár. Jól van. Haza mehetnek!

Nem fél a drága ártól.

— Salamon úr, egy öltő ruhára való posztót kérek.

— Lehet egy kicsit drága?

— Lehet akármilyen drága, csak ócsón adja.

Nem jön zavarba.

— Mit látok? te a feleségem lábainál, Sándor?
 = Kedves barátom... tisztességes szándékkal...
 van szerencsém tőled a kezét megkérni.

Népszokások, közmondások.

V. Megijesztette mint Murucz a kutyát.

Volt Sz — son egy kis termetű, nyápicz boltos, úgy hitták hogy Murucz, ennek a boltjában volt a délutáni kaszinózás.

Egyszer is összegyűlnek, de egy nagy kutya a diszkurálásban folyton bosszantgatta az urakat — az orruknál fogva.

«Ki te Bodri!» «Eredj ki Bodri!»
 De a Bodri meg se mozdul, csak alszik szépen a mázsálón.

Végre Murucz tréfát akar csinálni s azt mondja: «Megálljanak uraim, mindjárt megijesztem én azt a kutyát».

S azzal kapja magát, felugrik a mázsáló másik végire — de biz' az a nyápicz kis boltos sulya alatt meg se billent.

Ugy keletkezett aztán a környéken a közmondás, hogy «megijesztette, mint Murucz a kutyát».

Rendbe hozta.

Urő. No hát, meglelte a férjemet?
 Hordár. Meg. Csunyávu!l isszák a kaszinóban a sámpányit.

Urő. Mondta neki, hogy nem haragszom, csak jöjjön haza.

Hordár. Persze hogy mondtam.

Urő. És ő?

Hordár. Ő erre nagyon megőrült, és azt mondja: akkor vivát, ha nem haragszik! már haza akartam menni — mer' félttem hogy haragszik.. Johán, még egy üveg sámpányit! Így a'! Most hát ne tessék búsulni nacsssága, rendbe van minden.

Van rá oka.

— De, kedves barátom, miért vagy olyan kedvetlen, mondhatni izgatott?

— Hagyj békét! Az orvosom csak tegnap tiltott el az izgató italoktól s most már a tizedik pohár sört hozzák ide, de mindenik poharat csak félig mérik, a másik fele hab.

A jogász világból.

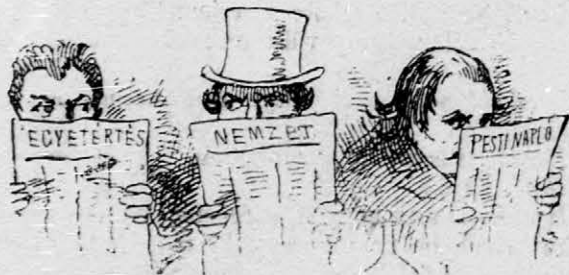
A római jogból már 2-szer megbukott s harmadszor is vizsgázó jogászhoz szól a professzor:

Sajnálattal adom tudtára, hogy a vizsgája el nem fogadtatott.

Jogász: «Kérem, nem ujság ez már nekem».

A kávéházból.

— Mikor új kasszirnő érkezik. —

Magyarázata annak, hogy mért nem lehet némely olvasó kezéből egy-egy ujságot kivárni?

A választás oka.

— Gratulálok, kedvesem... De hogy tudta a huszár-hadnagyot elibe helyezni a doktornak? a doktor sokkal szebb is, sokkal szellemesebb is.

— Igen ám, de milyen gyönyörű a hadnagy uniformisa!

A számító pácziens.

A tokaji zsidó születése óta kancsal volt s már mintegy negyven éves volt, mikor hírt vesz arról, hogy baján segíteni lehet.

Feljön egy híres fővárosi szemorvoshoz s elmondja neki, hogy mi hozta őt ide.

Az orvosnak hosszabb rábeszélés után sikerül rávenni pácziensét arra, hogy az operációtól elálljon.

A kancsal zsidó azzal menni készül.

— De barátom, úgy-e az ügyvéd is elveszi a fizetést a jó tanácsért? — szól az orvos. — Fizessen nekem is.

Nagy késedelmezzel a beteg letesz az asztalra két forintot. A mint ismét távozni készül, az ajtó előtt visszafordul:

— Orvos úr, kérem, legalább írjon egy receptet.

Aha!

Feleség. No kedves, ne csizakodjunk már; jer, nyujtsd a karodat s nézzük meg ezt az ékszer-kirakatot... oh, be gyönyörű darabok!..

Férj. Már megint kezded?

Az egyetemről.

I-ső jogász (a másikhoz, ki a vizsgadíjat lefizette, kijön a dékáni hivatalból) — Hol voltál?

II-ik jogász. A lutriba tettem.

Interpelláció

Tek. Murai Károly úrhoz,

a «Huszár-szerelem», — «Virágfakadás» vígjátékok és több érdekes regény és ügyes tárcza szerkesztőjéhez.

T. uraságod egyik fővárosi lapban «Titokzatos erő» czimmel egyik regényt írt. Ennek a regénynek az egész meséje, bonyodalma egy megfoghatatlan módon eltűnt 50.000 aranyat tartalmazó készitáskán fordul meg. Egyik fővárosi bank ugyanis egyik tisztviselőjét megbizsa, hogy a bankszolgá kisérétében szállítsa be az aranyakat a vámházi állampénztárba. Ezek felülnek egy kocsira, de mikor a hatvani-utca környékén járnak, a szolgáló hirtelen torkon ragadja a tisztviselőt, mire ez felordít, elkezd dulakodni stb... s dulakodás közben mindketten kiesnek a kocsiból. A fiakeres kocsis — (megjegyzendő, hogy az első lárnára) leugrik a bakról, segítségére megy a fojtogatott tisztviselőnek s többek segítségével legyűri a szolgálót. Mindez a hatvani-utcán történik, a nagy néptömeg szeme előtt... Mire a tisztviselő ájulásából magához tér s keresni akarja az 50.000 arannyal telt táskát: nem talál egy lyukas hatost sem a kocsiban, ilyen formán tehát bizonyos, hogy az aranyakat ellopták.

Interpelláció tehát oda terjed:

1-ször. Van-e tudomása m. t. uraságodnak arról, hogy fővárosi bankházak és nagyobb takarékpénztárak arany-pénzzel teljesítendő nagyobb fiztéseiket 20 frankos aranyakkal eszközik?

2-ször). Van-e tudomása arról, hogy egy ilyen darab arany súlya: 6.45 gramm?

3-ször). Van-e tudomása arról, hogy ennél fogva 50.000 darab arany súlya 322.500 gramm, azaz: 3 métermázsa és 22½ kilogramm?

S hi minderről van tudomása:

elhiszi-e hogy ötvenezer darab arany befér egy kis készitáskába; elhiszi-e, hogy ötvenezer darab arany súlyát két ember se tudja a földről fölemelni;

elhiszi-e hogy annak a fiakeres kocsisnak meg a nagy néptömegnek, mely a dulakodás zajára azonnal körülvette a kocsit, hályog volt-e a szemén, hogy nem látja meg, mint rabolja el a kocsiból az a négy ember (mert legalább is annyi ember kellett hozzá ha még kettő közülük Poschpischil volt is) azt a 3 métermázsa és 22½ kilogramm aranyt 6 perc alatt (mert annyi idő legalább is kellett hozzá, míg azt a rengeteg súlyt kiemelték).

s végzetre: elhiszi-e mélyen tisztelt uraságod, hogy milyen bizonyos az, miszerint nem jutott eszébe az, hogy 50.000 darab arany 3 métermázsa és 22½ kilogrammot nyom, — tehát az eltűnéséhez legalább is négy ember és öt percznyi idő szükséges, — éppen olyan bizonyos az, hogy uraságod, ha most folyó regényében egy új alakot, egy újkorú Boskót ideje korán föl nem vesz: ebből a hinárból ki nem lából sohasem?

Teljes tisztelettel:

Cs. Gy.

Ex cathedra.

I.

A rómaiaknál a cenzorok a házasságban megrótták a nőtlenséget.

II.

Ott van az égboltozaton kelet felé azon fehér csillag, melyet mindig sárgának látunk.

III.

Mikor tavaly a legrégebb bánya-városban jártam (köhög egyet). bocsánat uraim, tegnap este meghűtöttem magam — Selmeczen.

L. S. (H.) Köszönjük. Némelyikét illusztráltatjuk. — **S-i A-d.** (Kss.) Megvan a parodia. Majd sorra kerül. — **I. K-ny. L-s.** (Kssa.) Az apróságért is, a poétaért is szíves köszönet. A versek meg fognak jelenni. — **T-i B.** (Mskcz.) «Mujkosék kalandjai szárazon és vizen. I-ső kirohanás. Ara 80 kr.» Az «Üstökös» előfizetői kedvezményes áron, 50 kron rendelhetik meg a «Pallas» kiadóhivatalában. A sok illusztrációval ékeskedő könyvet már a napokban szétküldi a kiadóhivatal. **Ovidius.** (Bpst.) «A költő sírja» nem nekünk való.
Több kéziratról jövőre.

SÜKETEKNEK.

Valaki, a ki 20 évi siketség- és fülzugásból egy egyszerű szerrel meggyógyított, késznek nyilatkozik ennek német leírását mindazoknak, kik azt kéri, ingyen megküldeni. Czim:

J. H. NICHOLSON,
Bécs, IX., Kolingasse Nr. 4.

PLACHT TESTVÉREK

cs. és kir. szab. hangszergyár
BUDAPEST,
Wurm-utca és József-tér sarkán.

Mindennemű hangszerek
és azok alkatrészeinek legnagyobb raktára.

Különlegességek.
Ujjonnan szerkesztett czimbalom.
Harmonika-furulya frt 1.50, 3.50, 7.—
Bot-furulya, új 1 frt.
Harmonium. Mechanikai zongora.
Ariston, körülbelül 4000 drbót jáik. tsz
Phönix. " 1500 " " "
Symphonion, " 200 " " "
Victoria, " 500 " " "
Különlegességek iskolai hegedük-
ben 3 orinttól feljebb.

Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve.

Hazánk legkedveltebb savanyuvize a

Borral használva kiterjedt ked-
veltségnek örvend

Legjobb
asztali és udít
ital.

ÁGNES

Hazánk
legszépségsavanyú
vize.

Kitűnő szolgálatot
tesz az emésztési zavaroknál.

FORRÁS

Ö tansége József főherceg asztalán rendes italul szolgált.

Friss töltésben mindenkor kapható:

Édeskuty L., magyar királyi és szerb királyi udvari
ásványvíz-szállítónál Budapesten.
Ugyiszintén minden gyógyszerárban, fűszerkeres-
kedésben és vendéglőben. 11702

HIRDETÉSEK

az Üstökös részére felvételnek kiadóhivatalunkban

BUDAPESTEN

Kecskeméti-utca 6. szám alatt.

UJ UJ!

Vendégágy

12 frt.

vasállvánnyal, afrik töltéssel
Legujabb Fauteuil ágy, vasállván-
nyal 20 frt és 26 frt. Szekeküldés után-
vétellel mindenható.

STEINER LIPÓT,
kárpitósmester,

Budapest, Stáció-utca 1.
Kálvin-tér sarkán.

Dr. Braun J. hirneves munkája:

BETEGSÉGI és EGÉSZSÉGI

ÁLLAPOTOK

(nemi), megakadályozása és
gyógyítása aloopathikus és
homoeopathikus uton, most je-
lent meg a tizenkettedik

Dr. GOULLON H.

által átdolgozott és tetemesen
bővített kiadásban. 22 fv, nyol-
czadrét. Elegánsan füzve 1 frt 60
kr., finom kötésben 2 frt. Az összeg
beküldése (levéljegyekben is) esz-
közölhető. Megküldi:

ENGEL GUSZTÁV, Lipse

Olvasmány és fényképek!

Próbaküldemény 3, 4, 5 márka
lejf. — Képes katalogus és 4
próba k. egy márka (60 kr.) levél-
jegy ellen küld: Georg Müller
Buch- und Kunsthandlung Frie-
denau, Berlin.

Az "Üstökös" előfizetési ára:

Egész évre ...	8 frt
Félévre ...	4 "
Negyedévre ...	2 "

Azon t. előfizetőinket, a kik nem új-
évtől kezdve rendelték meg lapunkat,
tisztelettel értesítjük, hogy a folyó kötet
kiegészítéseül kiadóhivatalunknál a

januártól folyó számok

is megrendelhetők.

ÁRAK A RENDESEK.

A megrendelési összeg «az ÜSTÖKÖS
kiadóhivatalának — Budapesten» cím-
zendő.

Az "ÜSTÖKÖS" kiadóhivatala.